

PADOMJU KULDĪGA

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas organs

IZNĀK TRIS REIZES NEDELĀ
Redakcija Kuldīgā, Ventspils ielā № 19
Tālrunis № 105
Redakcija atvērta no plkst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

№ 48 (1937)

Svētdien, 1957. g. 21. aprīlī

13. gads

Ļeņinisma uzvarošais karogs

Rīt aprīt astoņdesmit septiņi gadi, kopš dzimis Vladimirs Iljičs Ļeņins — Komunistiskās partijas organizators un vadonis, Padomju valsts dibinātājs, ģenialais revolucionārs un marksisma teoretīķis, visas pasaules darbaļaužu skolotājs un draugs.

Visā pasaulē nav vārda, kas vienkārša cilvēka sirdī būtu tuvāks un dārgāks nekā Ļeņina vārds. Visu savu dzīvi, visu savas cēlās sirds kvēli viņš ziedoja strādnieku un zemnieku atbrīvošanai no kapitāla jūga, jaunās, socialistiskās sabiedrības uzcelšanai. Viņš dziļi ticēja darbaļaužu radošajiem spēkiem, viņu spējām sagraut veco pasauli, varmācības un patvaļas pasauli, un uzcelt jauno, gaišo komunisma pasauli.

V. I. Ļeņina revolucionāro darbību jau pašā sākumā iedvesmoja Marksa — Engelsa mācība. Iesaistīdamies politiskajā cīņā pagājušā gadsimta deviņdesmitajos gados, Ļeņins, vispārinādams jauno vēsturisko pieredzi, attīstīja šo mācību tālāk, pacēla to jaunā, augstākā pakāpē. V. I. Ļeņina dzīve un darbība savijusies vienkop ar viņa dibinātās un izkaldinātās Komunistiskās partijas slaveno vēsturi. Viņš nosprauda partijai skaidrus uzdevumus, idejiski apbruņoja to, organizatoriski saliedēja un droši veda to pa neiestaigātajiem Krievijas revolucionārās kustības ceļiem. Jaunā laikmeta, imperialisma un proletarisko revolūciju laikmeta asās šķiru cīņās norādīta, mūsu partija ar V. I. Ļeņinu priekšgalā pirms četrdesmit gadiem, 1917. gada oktobrī, organizēja strādnieku šķiras un darba zemniecības bruņotu sacelšanos pret muižnieku un kapitalistu varu.

Ļeņina vārds nešķirami saistīts ar pasaulē pirmo socialistisko strādnieku un zemnieku valsti. Viņa vadībā partija mobilizēja mūsu Dzimtenes darbaļaudis sargāt Oktobra iekarojumus un panāca jaunās Padomju Republikas uzvaru pār ārzemju interventiem un iekšējo kontrrevolūciju, kā arī izvērsa gigantisku jauncelsmes darbu. V. I. Ļeņins iedvesmoja darbaļaudis nodibināt PSR Savienību kā vienotu socialistisku daudzraciju valsti, mūsu zemes tautu draudzības un slavas balstu.

Ģenialais domātājs un zinātnieks V. I. Ļeņins ar savu gaišo skatu raudzījās nākotnē un redzēja Padomju

valsts attīstības ceļus daudzus gadus desmitus uz priekšu. Viņš zinātniski izstrādāja socialisma celšanas plānu PSR Savienībā, plānu, kurā ietilpa mūsu zemes socialistiskā industrializācija, lauku socialistiskā pārveidošana, balstoties uz zemnieku saimniecību ražošanas kooperāciju, kā arī kultūras revolūcija. Mums, norādīja V. I. Ļeņins, ir viss nepieciešamais, lai izveidotu patiešām varenu un bagātu socialistisku lielvalsti.

Šādu lielvalsti arī izveidoja Ļeņina Komunistiskās partijas vadītā un iedvesmotā mūsu zemes varonīgā strādnieku šķira, darba zemniecība un progresīvā intelligēncē. Padomju tauta socialisma celtniecībā neatkāpās šķēršļu un grūtību priekšā, bet spēja tās pārvarēt bargā cīņā pret ekspluatatoru šķirām, pret meļševikiem, eseriem, trockistiem, labējiem oportunistiem, buržuaziskajiem nacionalistiem un citiem socialisma ienaidniekiem. Vēsturiski ļoti īsā laikā tika veikta mūsu zemes socialistiskā industrializācija, lauksaimniecības kolektivizācija un kultūras revolūcija, tika likvidētas ekspluatatoru šķiras, uzcelta pasaulē pirmā socialistiskā sabiedrība.

laikā atrisinātu PSRS ekonomikas pamatuzdevumu — panākt un pārspēt visvairāk attīstītās kapitalistiskās zemes produkcijas ražošanā uz vienu iedzīvotāju. Padomju ļaudis dziļi tic, ka taisnība ir V. I. Ļeņinam, kas vienā no savām runām teica: „Mēs arī sasniegsim to, ka panāksim citas valstis tādā ātrumā, par kādu tās nav ne sapņojušas” (Rakstu 33. sēj., 345. lpp.).

Pašlaik mūsu zemē aizvien plašāk izvērsas socialistiskā sacensība par godu Lielā Oktobra 40. gadadienai. Tās mērķis ir pirms termiņa izpildīt sestās piecgades otrā gada plānu, vispilnīgāk izmantot socialistiskās ražošanas iespējas un rezerves. Darbaļaužu nemītīgi augošajā radošajā aktivitātē spilgti izpaužas padomju sabiedrības morāli politiskās vienotības lielais spēks. Šīs sabiedrības pamatu veido nesatricināmā strādnieku un zemnieku savienība.

Padomju tauta lepojas ar to, ka mūsu zemē uzceltais socialisms ir visu uzvarošo Ļeņinisma ideju iemiesojums dzīvē. Mūsu tautā lepmumu rada arī vēsturiskais fakts, ka Lielā Oktobra un Padomju lielvalsts izcilo panākumu ietekmē nepieredzēti plaši izvērsusies spēcīga tautu atbrīvošanās kustība visā pasaulē. Uz visiem laikiem imperialisma jūgu noņēmusi ķīniešu tauta, kas nostājusies uz jaunas, socialistiskās dzīves ceļa. Socialismu ceļ visu pārējo Eiropas un Āzijas tautas demokrātijas valstu darbaļaudis. Nacionālās atbrīvošanās kustības triecienu ietekmē, kas kļūst arvien stiprāki, brūk imperialisma koloniālās sistēmas gadsimtiem vecie pamati.

Padomju valsts panākumi un visu socialistiskās noņemnes zemju varena spēku pieaugums apliecina Ļeņinisma diženumu, kam ir izšķiroša nozīme pasaules vēstures gaitā. Ļeņina darbs ir nemirstīgs. Lielā Ļeņina tēls, viņa gaišās idejas dzīvo visas pasaules darbaļaužu sirdīs un iedvesmo viņus cīņai par jaunu dzīvi, par demokrātiju, par socialismu.

Stipra savā uzticībā marksismam-ļeņinismam un nesatricināma savu rindu vienotībā, Komunistiskā partija droši ved mūsu zemi pa Ļeņina norādīto ceļu.

V. I. Ļeņina piemiņas dienu atzīmējot

RAJONA BIBLIOTEKĀ

Rajona kultūras un izglītības iestādēs, atzīmējot Vladimira Iljiča Ļeņina piemiņas dienu, iekārtotas grāmatu izstādes, stendi, tiek organizētas lekcijas un referāti par lielā proletariāta vadoņa revolucionāro darbību un cīņu par padomju varu.

Rajona bibliotēkā redzams stends „V. I. Ļeņins — Padomju valsts nodibinātājs”. Tani izliktas grāmatas, kas satur biogrāfiskus materiālus par V. I. Ļeņina jaunību, cīņu gadiem, N. Krupskajas, Klaras Cetkinas un citu viņa laika biedru atmiņas grāmatu jaunākos izdevumos.

Blakus stendam uz atsevišķas pamatnes izlikti ilustrāciju materiāli — „Ļeņina dzīve un darbība”, kas uzskatāmi parāda proletariāta vadoņa raksturīgus dzīves posmus.

RUMBAS CIEMĀ

V. I. Ļeņina piemiņas dienai veltītu izstādi rūpīgi sagatavojusi arī Rumbas ciema I bibliotēkas vadītāja B. Krūmiņa. Vitrinā zem lozunga „Ļeņins — padomju tautu uzvaru iedvesmotājs” eksponētas jaunākās grāmatas par Ļeņinu, portreti, žurnālu un laikrakstu izgriezumus. Bibliotēkā atsevišķā mazākā stendā ar nosaukumu „Mūsu kalendārs”, kurā atzīmē ievērojamākās atceres dienas, izlikti biogrāfiski dati un grāmatas par Vladimiru Iljiču. Izdotajā sienas avīzē pēdējā numurā bibliotekare ievietoja plašāku rakstu, kas veltīts V. I. Ļeņina piemiņai.

A. Leja

PADURES 7-GADĪGAJĀ SKOLĀ

Vladimira Iljiča Ļeņina atceres dienas atzīmēšanai rūpīgi gatavojies Padures 7-gadīgās skolas skolotāju un skolnieku kolektīvs. Vakar audzēkņi un audzinātāji pulcējās skolas zālē, kur par Vladimira Iljiča Ļeņina bērniību un dzīvi pastāstīja 7. klases audzēkne komjauniete Dambe.

Vairāki gan vecāko, gan arī visjaunāko klašu audzēkņi bija iemācījušies padomju rakstnieku dzejoļus par V. I. Ļeņinu, kurus tie deklamēja pēc referāta. Ar interesi klātesošie noklausījās 4. klases skolnieces pionieres Neimanes deklamēto dzejoļi „Pie Ļeņina pieminekļa” un citus. I. Zariņš

Atmiņas par Ļeņinu

Mūsu Dzintenes darbaļaudis un visas pasaules progresīvie cilvēki šajās dienās atzīmē dižā bolševiku partijas vadoņa Vladimira Iljiča Ļeņina atceri. Griezāties pie vecās revolucionāres, ilgga-dīgās Komunistiskās partijas biedres pensionāres Luīzas Kārklas un lūdzām pastāstīt savas atmiņas par V. I. Ļeņinu.

„Bija brāzmainais 1917. gads”, stāsta b. Kārkla. „Pirmo reizi es Vladimiru Iljiču redzēju 9. jūnijā Petrogradā Viskrievijas I strādnieku un zaldatu deputātu Padomju kongresā. Viņš runāja par karu. Lielais proletariāta vadonis norādīja, ka ja pie varas būs buržuāzija, imperialistiskais laupīšanas karš turpināsies. Bet masas negrib karot kapitalistu dēļ. Bolševiku partija ir par varas nodošanu padomēm un izbeigt laupīšanas karu.

Neizmirstama ir šī pirmā tikšanās ar Vladimiru Iljiču. Viņu ieslēdza tauta, vadonis runāja mierīgi, pārliecinoši. Kad meņševiki un eseri ar dažādiem provokatoriskiem starpsaucieniem sāka traucēt runu, Ļeņins iedegās, un drīz vien provokatori norima. Vladimiram Iljičam piemita kāds vārds neizsakāms spēks pārliecināt, ietekmēt.

Otru reizi es Ļeņinu redzēju 1917. gada jūnija beigās Petrogradā jūrnieku skolā.

Visdziļāk man atmiņā saglabājusies 1917. gada jūlija dienas. Imperialistiskais karš turpinājās. Masas bija satrauktas. 3. jūlijā sākās strādnieku un karaspēka demonstrācijas Viborgas rajonā. 4. jūlijā ielās izgāja Putilova un pārējo Petrogradas rūpnīcu strādnieki, laukums pie Kšesinskas pils bija ļaunā pārpildīts. Nevā netālu no Ziemas pils stāvēja kreiseris Aurora, bija ieradušies Kronštates matro-

ži. Stāvoklis bija tik saspringdzināts, ka, likās, vajadzēja pavisam mazu mēģieni, lai sāktos sacelšanās. Bruņotie darbaļaudis prasīja nodot visu varu padomēm.

Tad Kšesinskas pils balkona iznāca Ļeņins. Bolševiku partijas vadonis aicināja ne-sākt bruņotu sacelšanos, jo masas nebija tam vēl sagatavotas. Viņš aicināja iziet demonstrācijā. Ļeņina runa nomierināja masu satraukumu, sākās demonstrācijas gājieni uz Taurijas pili, kur atradās strādnieku un zaldatu deputātu Padomes. Gāju kolonas sākumā starp matrožiem. Uz Nevas prospekta baltgvardi uz mums sāka šaut. Šaušana turpinājās Dārzu ielā. Un tad es redzēju pirmos upurus — turpat līdzās krita matroži. Kritušos biedri aiznesa, ievainotajiem palīdzēja piecelties un iet tālāk. Kad bijām pie Taurijas pils, no Petropavlovskas cietokšņa sāka šaut pagaidu valdības karaspēks, uzbruka atsevišķas junkuru, baltgvardu un kazaku daļas, ko Kerenskis bija izsaucis no frontes. Mierīgā demonstrācija ar bolševiku partijas biedriem priekšgalā iekļuva Taurijas pili, kur atradās Petrogradas strādnieku un zaldatu Padomes. Neskatoties uz eseru un meņševiku histeriskajiem kliegieniem un lamāšanos, gājieni mierīgi virzījās ārā.

Iespāids, kādu guvu, klausoties Vladimira Iljiča Ļeņina runas, redzot dižo vadoni varonīgajās Lielās Oktobra socialistiskās revolūcijas dienās tautas vidū, pavadījis mani visu mūžu. Vienmēr esmu centusies pilnīgāk apgūt Ļeņina mācību un aicinu to šodien darīt ikvienu darba cilvēku, sevišķi jaunatni, lai vēl sekmīgāk cīnītos par komunisma uzvaru.”

V. Kļava

Lucerna — vērtīga lopbarības kultura

Lucernu izmanto zaļbarībai, no tās sagatavo sienu, vai arī to audzē sēklai. Daudzi kolchozi to ietver piefermu augu sekā, kas dod iespēju jau agrā pavasarī iegūt zaļbarību. Lucerna ir vērtīgs barības līdzeklis arī cūkām, it īpaši bekoncūkām. 4—5 kilogrami zaļas lucernas ir līdzvērtīgi 0,75 kilogramiem, bet olbaltuma saturs zīnā — vienam kilogramam auzu miltu. Jelgavas rajona lauksaimniecības arteli „Zemgale”, noplaujot lucernu pumpurošanas stadijā, iegūst vitamīnsienu. To samalot ar veserdrupinātajiem, iegūst vitamīniem un olbaltumvielām bagātus lucernas miltus.

Labāko kolchozu prakse rāda, ka lucerna dod divus trīs plāvējumus pat vāji podzolētās augsnēs. Lucernu var sēt kopā ar dažādām graudzālēm un sarkano ābolīņu. Lucernas, plavu auzenes un timotiņa maisījums, kā liecina Pēterlauku izmēģinājumu stacijas pētījumi, var dot līdz 124 centneriem siena no hektara. Vislielāko ražu dod otrā gada zālāji.

Lucernas maisījumus graud-

zāles nedrīkst pārsniegt 20—25 procentus, citādi zāles nomāc lucernu. Izmēģinājumos konstatēts, ka labākā lucernas izsējas norma ir 12—16 kilogramu sēklu uz hektara.

Lucernu var sēt zem vīrsauga un bez vīrsauga. Labākie vīrsauģi ir ziemāji un vasaras mieži. Sējumi zem vīrsauga pirmajā izmantošanas gadā dod mazāk sienu, toties turpmākajos gados raža ir augsta.

Lucernu ieteicams sēt, sākot ar agru pavasari un beidzot ar jūlija otro pusi. Sēklas laukiem, kam vajadzīgi labāki augsnes apstākļi, jāizraugās drenēti lauki ar zemu gruntsūdens līmeni. Ražība stipri ceļas, ja lucernu sēj kvadratlīdzās (50 x 50 cm), izsējot 1—2 kilogramus sēklu uz hektara. Pavasarī sēklas laukus noecē un tiem dod minerālmēslus.

Lucerna ir labākais priekšaug visām lauksaimniecības kultūrām, it īpaši tādām, kas prasa daudz slāpekļa mēslojuma. Tās audzēšana uzlabo augsnes strukturu un cēl tās auglību.

MUMS RAKSTA

Nolaidīga slaucēja

Padomju saimniecībā „Vārme” par lopkopi-slaucēju strādā Anna Rozentāle. Lai gan pie slaukšanas un piena uzglabāšanas nepieciešama vislielākā tīrība, b. Rozentāle to neievēro. Viņas dzīvoklī valda vislielākā netīrība, un arī govīs slaucot tā uzģērbj drēbes, kuras apķepušas netīrumiem. Rozentāle ļoti bieži govīs neslauc pati, bet liek to darīt savai vecajai un slimīgajai mātei, kaut gan visām slaucējām jābūt apliecībām no ārsta par veselības stāvokli. Viņas mātei, protams, tādas nav.

Rozentāles māte uz govju slaukšanu parasti ierodas vēl netīrākā apģērbā nekā meita. Slaucējām roku slaucīšanai un govju tesmeņu mazgāšanai izsniedz dvieļus, bet Rozentāle tos šiem nolūkiem neizmanto. Tesmeņi govīm pie slaukšanas netiek tīrīti un netīrumi iekļūst pienā. Slaucējām tiek izsniegti ķitēļi, bet arī tos Rozentāle neuzģērbj pie govju slaukšanas un nedod arī mātei uzģērbt. Šajā novietnē — „Krogī” strādā 3 slaucējas. Pienu aizvedot uz pienotavu, lej kopā, un izrādās, ka no šīs novietnes pievied vienmēr netīru pienu. Un līdz ar to arī pārējām slaucējām no tā jācieš. Nereti Rozentāle liek govīs slaukt arī saviem mazgadīgajiem bērniem.

Pārējie padomju saimniecības strādnieki par šādu Rozentāles nolaidību darbā ir sašutuši un prasa, lai tās vādība sauc Rozentāli pie kārtības.

J. Urbis

Cik ilgi būs jāgaida?

Kaut gan jau pagājis 1957. gada pirmais ceturksnis, mēs, vairāki lauksaimniecības arteļa „Cīņa” kolchoznieki, vēl tagad neesam saņēmuši naudu par pagājušajā gadā izpelnītajām izstrādes dienām. Ja kolchoza nolemts izsniegt naudu par izstrādes dienām, tad to kolchozniekiem nepazīno, un naudu izsniedz tikai tiem kolchozniekiem, kam tajā dienā gadās būt kantorī. Vairākkārt esam atgādinājuši valdes priekšsēdētājam b. Biksonēi, ka pēdējais laiks izsniegt naudu, bet viņas parastā atbilde ir: — Pagaidiet, nav naudas!

Mēs gribam zināt, cik ilgi vēl būs jāgaida. Kolchoznieki

PA LAIKRAKSTĀ IEVIETOTO MATERIALU PĒDĀM

„Kā pa miglu”

Ar šādu virsrakstu mūsu laikraksta 15. marta numurā bija ievietots kritiskais materials. Saņemta atbilde no Alsun-gas mežsaimniecības direktora. Viņš paskaidro, ka korespondence apspriesta ražošanas sanāksmē. Inženieriem un mežziniekiem dots norādījums līdzīgu gadījumus vairs neatkārtot.

Rajona dārzkopju sanāksme

18. aprīlī augļu koku skolā „Baužas” notika rajona dārzkopju sanāksme ar praktiskām nodarbībām.

Runājot par mūsu dārzkopju uzdevumiem, rajona izpildu komitejas priekšsēdētāja vietnieks b. Biteneks norādīja, ka augļkopībai līdz šim veltīta ļoti maza uzmanība.

— Mēs bieži runājam par lopkopību, graudkopību, bet it kā piemirstam augļkopību, — sacīja b. Biteneks. — Taču tieši dārzkopība ļoti izdevīga lauksaimniecības nozare. Mūsu rajonā pagājušajā gadā vien kolchozi no augļu dārzkiem ieņēmuši vairāk simt tūkstoš rubļu. Tikai par esošo dārzu kopšanu un jaunu augļu koku dēstīšanu neviens nerūpējas. Tādēļ arī pērn rajona kolchozos iedēstīts pavisam tikai 32 ha jaunu dārzu. Esošie dārzi aizņem diezgan ievērojamu platību — 720 ha, taču tie ļoti izkaisīti, neapkopti.

Vairāki dārzkopji izsacījās, ka bieži kolchozos augļus no vecajiem dārzkiem novāc un izsaimnieko atsevišķi kolchoznieki. Lauksaimniecības arteļa „Graudis” dārzkopis b. Mucenēks sacīja, ka sekmīgu darbu traucē cilvēku trūkums augļu dārzu apkopšanai. Viņam pašam valde vēl papildus uzdevusi veikt divus citus „amatus”. Galu galā rūpīgi nevaram padarīt nevienu.

Par to, ka valde nenorīko pietiekami daudz cilvēku augļu dārzu apkopšanai, izsacījās arī kolchoza „Bolševiks” dārzkopis b. Ozoliņš. Dārzkopji pamatoti sūdzējās par

dārzu apkopšanai nepieciešamo ķīmikaliju trūkumu, jo veikalos tās bieži nevar dabūt.

Kuldīgas MTS galvenais agronoms b. Bullis sacīja, ka zonas kolchozos no dārzkopības iepemts ap 700.000 rubļu, bet dārzkopības inventāra iegādei nav atvēlēta ne kapēika. Lisenko vārdā nosauktajā kolchozā 1953.—54. gadā iedēstīja 2 ha jaunu augļu dārzu, bet to nekopa, un tagad jaunais dārzs iznīcis. Ja kolchozos „Bolševiks”, „Uzvara” un dažos citos pašreiz kaļķo un mēslo augļu dārzus, tad daudzos šīs darbs nav sāks. Vairāku desmit hektaru platībā jaunus augļu dārzus paredzēts iedēstīt šogad, bet augļu kociņu dēstus līdz šim iegādājušies tikai kolchozi „Sarkanā zvazne” un Ļeņina vārdā nosauktais.

Par dārzkopību augļu koku skolā „Baužas” pastāstīja direktors b. Maļkovs.

Sanāksmes dalībniekus ar augļu koku audzēšanu un kopšanu referatā iepazīstināja augļu koku dārznieks b. Gailāns, bet vecākais kokaudzētavas dārznieks b. Anē dārzkopjiem praktiski parādīja kociņu iedēstīšanu, zaru kroņa izveidošanu.

Noslēgumā partijas komitejas instruktore b. Apine ierosināja arī turpmāk rīkot līdzīgas sanāksmes. Pārmetumus pelna vienīgi kolchozu „Brīvība”, Ļeņina vārdā nosauktā, „Jaunā gvarde”, „Komunars” un daudzu citu kolchozu valdes, kas nenodrošināja dārzkopju ierašanos sanāksmē.

R. Rītums

STRĀDNIEKI ATCERAS ĻEŅINU

Neizmērojama ir tautas mīlestība pret Ļeņinu. Visu, ko esam izcīnījuši un ieguvuši cīņās un darbā, apmirdz Ļeņina ideju gaisma. Viņa dzīve, viņa darbi ir iedvesmojošs paraugs, kā jācīnās par tautas laimi, par komunismu.

Ļeņina vārds ir nesaraucami saistīts ar mūsu lielo uzvaru 1917. gada oktobrī.

Oktobra socialistiskā revolūcija notika Komunistiskās partijas vadībā ar Ļeņinu priekšgalā. Vladimirs Iljičs Ļeņins gudri un apdomīgi, stingri un noteikti vadīja partijas un strādnieku šķiras cīņu par socialistiskās revolūcijas uzvaru.

Sevišķi cieši sakari Ļeņinam bija ar Pēterburgas strādniekiem — revolūcijas priekšpulk. Daudzi no viņiem klausījās Ļeņinu, runāja ar viņu, izpildīja viņa dotos uzdevumus. Viņu atmiņas arī sakopotas krievu valodā izdotajā grāmatā „Ļeņins—Oktobra vadonis”.

Izlasiet šos vienkāršos, valdīgos strādnieku, zaldatu un matrožu vārdus, un jūs priekšā izaugs dzīvs Iljiča — socialistiskās revolūcijas ģenālā stratēģa, proletariāta revolucionāro cīņu gudrā vadī-

tāja, dižā un tai pašā laikā vienkāršā, pieticīgā un sirsnīgā cilvēka tēls.

... Vēsti par patvaldības gašanu Ļeņins saņēma Šveicē, uz kuriem viņš bija emigrējis. 1917. gada 3. (16.) aprīlī Vladimirs Iljičs atgriezās Petrogradā. Bija vēls vakars. Taču laukums pie Somijas stacijas bija pārpildīts — strādnieki un zaldāti tur sagaidīja mīļoto vadoni.

„Kad mēs ieradāmies laukumā, — atceras rūpnīcas „Pro-met” strādnieks I. Korpējevs, — tur jau šalca un bangoja bezgalīga cilvēku jūra. Ne tikai stacijas laukums, bet arī tuvākās ielas bija pārpildījuši strādnieki, zaldāti, matroži. Tur bija vīrieši un sievietes, pusmūža cilvēki un jaunieši. Visapkārt valdīja pacilāts noskaņojums... Ļaudis aizvien nāca un nāca...”

Beidzot mūsu mīļotais Iljičs iznāca laukumā un uzkāpa uz brupumašīnas. Nekad savā mūžā es nebiju piedzīvojis tik priecīgus brīžus. Un visapkārt tūkstošiem cilvēku priecējās tāpat kā es un sveica Iljiču. Bet kad Ļeņins beidza savu runu un noskanēja viņa vēsturiskais lozungs „Lai

BRIGADE SĒJAS PRIEKŠVAKARĀ

Pagājušā gada rudenī kolchozā „Jaunā gvarde” pēc Kazdangas lauksaimniecības tehnikuma beigšanas par I kompleksa brigades brigadieru sāka strādāt jaunā agronome Ausma Garokalne.

Raženā darbā meitenei pagāja rudens, ziema un pienāca pavasaris. Kad b. Garokalnei lūdzām pastāstīt, kā brigāde sagatavojusies pavasara lauku darbiem, viņa atbildēja:

— Šajā ziemā, gatavojoties pavasara sējai, galveno vērību veltījām mēslojuma izvešanai un sēklas sagatavošanai. Šodien uz laukiem brigādē ir izvests ap 1200 t mēslojuma. Tas turpat divas reizes pārsniedz pagājušā gadā izvesto mēslojuma daudzumu. Arī pašreiz mēs neesam pārtraukuši kūstmēslu vešanu. Ik dienas Kristaps Elbers, Frīcis Gulbis, Jānis Dūdiņš, Jānis Freiborns un citi ved kūstmēslus.

Pavisam tur nodarbinām sešus pajūgus. Čaklākās kūstmēslu izklaidētājas ir Milda Kapiņa un Elza Dintere.

Šogad mums katrs cukurbiešu un kartupeļu stādījumu hektars saņems pa 18 t kūstmēslu.

Siltajās dienās kolchoznieces uzsāka kartupeļu pārlasišanu. Pašreiz pārlasītas 35 t.

Tikko nokusa sniegs, stājāmies pie ziemāju virsmēslošanas. 30 ha rudzu un 16 ha ilggadīgo zālāju sējumu devām uz katru ha pa 4 cnt kalija un superfosfāta maisījumu. Papildus 25 ha rudzu sējuma devām arī slāpekļa virsmēslojumu.

Vēl b. Garokalne pastāstīja, ka brigādē pabeigta pavasara aršana. Arī inventars, kā rati, maiši utt. ir sakārtoti.

Brigadierai ir sīks pavasara lauku darbu plāns, pēc kura graudaugu sēju paredzēts veikt 3—5 dienās.

A. Sūniņš

Pārlasa sēklas kartupeļus

Lauksaimniecības arteli „Cīņa” ar kartupeļiem šogad paredzēts apstādīt 67 hektarus. Visā platībā kolchoznieki stādīs tikai šķirnes kartupeļus kā „Priekuļu agrie”, „Mitelfri”, „Akvilla”, „Spartaks” un citas šķirnes. Lai stādīšanai nodrošinātu augstvērtīgu sēklu, kolchozā jau pagājušajā nedēļā uzsāka kartupeļu pārlasišanu. Šo darbu abās lauk-

kopības brigādēs veic 10—12 kolchoznieces, atlasot stādīšanai tikai vidēja lieluma kartupeļus. Katru dienu centīgākās kolchoznieces pārlasa turpat 2 tonnas kartupeļu.

Pavisam kolchozā jau pārlasītas vairāk nekā 80 tonnas kartupeļu, un šo darbu turpina.

Z. Smilga

Lidmašīna palīdz zemkopjiem

Talsu rajona lauksaimniecības artela „Padomju karogs” valde noslēgusi līgumu ar Civilās gaisa flotes Latvijas avio-grupu par lidmašīnas izmantošanu ziemāju kultūru un daudzgadīgo zālāju virsmēs-

lošanā. Tagad ik dienas gaisā paceļas V. Dubrovska vadītā lidmašīna. Tā izsēj uz kolchoza laukiem minerālmēslus, atbrīvojot kolchozniekus citiem darbiem.

(LTA)

dzīvo socialistiskā revolūcija”, strādnieki atbildēja viņam ar aplausu dārdiem un varenu, ilgu „urā!”.

Leņina atbrūkšanai bija milzīga nozīme bolševiku partijas darbā un revolūcijā. Jau nākamajā dienā pēc atbrūkšanas viņš nolāsa savas slavenās Aprīļa tezes, kas deva partijai skaidru orientāciju jaunajos cīņās apstākļos.

Uz Aprīļa težu pamata bolševiku partija izvērsa cīņu par masām, par to politisku izglītošanu un revolucionāru organizēšanu. Vladimirs Iljičs bija pašā šīs cīņas vidū. Viņš ne tikai vadīja to, bet arī pats runāja daudzās strādnieku un zaldātu sapulcēs un mitiņos. Viņu savā vidū redzēja Putilova, Obuchova un daudzu citu Petrogradas rūpniecību un fabriku strādnieki.

1917. gada maijā Obuchova rūpnīcā notika mitiņš. Vespirms runāja meņševiku un eseru oratori. Viņiem bija panākumi, viņiem aplaudēja. „Atzīstos, — stāsta Obuchova rūpnīcas strādnieks V. Nirkovs, — man un citiem biedriem, kas nebija dzirdējuši Leņinu, uz mirkli radās šaubas: vai pēc meņševiku un

eseru veiklajām runām viņš spēš iekarot auditoriju?”

Bet drīz vien šīs šaubas pilnīgi izzudušas. „Jau pirmās minūtēs Leņins piesaistīja sev tūkstošiem cilvēku saprindzināto uzmanību... Leņins grauj, dragā, bez žēlastības saplēš melu un nodevības tīklus, ko sapinuši iepriekšējie runātāji... Viņa runas spēks bija tik liels, ka cilvēkiem izgaisa visas šaubas un svārstības. Strādnieki pilnīgi tiecēja Iljičam un bija gatavi sekot viņam cīņā uz dzīvību un nāvi, pārvarēt jebkuras grūtības”.

Leņina taisnībai masas tiecēja arvien vairāk. Strādnieki un zemnieki sakļāvās ap bolševiku partiju, prasīja izbeigt imperialistisko karu, konfiscēt muižnieku zemes, visu varu nodot Padomēm.

Tācu nesnaua arī kontr-revolūcija. Ar meņševiku un eseru palīdzību 1917. gada jūlijā tā pārgāja uzbrukumā. Tūlīt pēc jūlija demonstrācijas sakāves Petrogradā sākās neganta cīņa pret bolševikiem. Uz viltotu dokumentu pamata tika safabricēta pavēle par Leņina arestēšanu.

Pagaidu valdība pūlējās at-

Pagājušā gadā rajona lauksaimniecības artelos iestājušās 103 pilsētu darbaļaužu ģimenes

SEKOJIET VIŅU PIEMĒRAM!

Partija un Padomju valdība veikusi daudz pasākumu, lai paceltu lauksaimniecību, nostiprinātu kolchozus un padomju saimniecības. Nav noslēpums, ka daudzi kolchozi izjūt darba darītāju trūkumu. Lai palīdzētu kolchoziem atrisināt šo jautājumu, partija un valdība griezusies pie pilsētu iedzīvotājiem, strādniekiem un kalpotājiem, ierosinot pārcelties uz dzīvi kolchozos un palīdzēt nostiprināt socialistisko lauksaimniecību. Tajā pašā laikā radīti vairāki atvieglojumi tām ģimenēm, kas pārcēlas uz dzīvi kolchozos. Tā, piemēram, tiek izsniegts pārtikas aizdevums (graudi vai milti), 1,5 cnt ģimenes galvai un 0,5 cnt katram ģimenes loceklim, kas jādzēš trīs gadu laikā no izsniegšanas dienas. Katra ģimene var arī saņemt ilgtermiņa kredītu līdz 10.000 rubļiem dzīvojamās mājas un saimniecības ēku celtniecībai, kas jādzēš 10 gadu laikā, sākot ar 3. gadu pēc ēku nodošanas jaunajiem kolchozniekiem. Lai atvieglotu materiālu sagādi celtniecībai, ar kolchozu starpniecību otrās un trešās grupas mežos tiek ierādītas bezmaksas cirsmas kokmateriālu sagatavošanai. Bez minētā jaunajiem lauksaimniecības artelu biedriem piešķir kredītu govju un citu mājlopu iegādei 1500 rubļu apmērā, kas jādzēš triju gadu laikā. Pārcēlušos uz 2 gadiem atbrīvo no lauksaimniecības nodokļa un obligātās lauksaimniecības un lopkopības pro-

duktu (izņemot piena) piegādes valstij.

Arī mūsu rajonā, atsaucoties partijas un valdības aicinājumam, daudzi strādnieki, pilsētas iedzīvotāji, kalpotāji iestājušies par biedriem lauksaimniecības artelos. Tā pagājušajā gadā kolchozos pavisam iestājušās 103 ģimenes, kas devušas lielu ieguldījumu kolchozu nostiprināšanā. Par daudziem jaunajiem artela biedriem kolchozu valdes, kolchoznieki atsaucas ar lielu atzinību. Alfons Bērziņš uz kolchozu „Brīvība” atbrauca no Rīgas. Strādādams kolchoza būvbrigādē, viņš iemantojis nedalītu kolchoznieku cieņu un atzinību. Kolchoza „Brīvība” laudis izvirzījuši viņu arī atbildīgā amatā — b. Bērziņš ir kolchoza revīzijas komisijas priekšsēdētājs un apzinīgi pilda uzticētos pienākumus.

Atzinīgi par savu darbu biedri kolchoznieki Avotiņu atsaucas kolchoza „Venta” laudis. Vēl pagājušajā gadā viņa bija Kuldīgas MS strādniecē, no nopelnītās darba algas uzturēt sevi un divus bērnus bija pagrūti. Tagad viņas dzīves apstākļi krasī uzlabojušies. Valsts piešķirusi naudu lopu iegādei, ierādīta piemājas zeme. Biedre Avotiņa ar dzīvi kolchozā apmierināta un pašaizliedzīgi strādā laukkopības brigādē. To pašu var teikt par kolchoza „Brīvība” kolchoznieku, bijušo MRS strādnieku b. Dergaču, lauksaimniecības artela „Imanta” kolchoznieku b. Gulbi, bijušo Rīgas autoelektro piede-

rumu rūpnīcas strādnieku un daudziem citiem.

Pareizi rīkojas kolchozu „Brīvība”, „Imanta”, „Venta” un citu valžu priekšsēdētāji, kas rūpējas par jauno biedru iekārtošanu darbā, atbilstoši specialitātei un interesējās par viņu materiālo dzīves apstākļu uzlabošanu.

Nevar neatzīmēt arī to, ka daži jaunuzņemtie artela biedri negodīgi izturas pret saviem pienākumiem jaunajā darba vietā, izlaupa socialistisko īpašumu un neievēro Statutus. Pilsonis Turks, Klinžans, Prātiņš pagājušajā gadā atbrauca no Rīgas un iestājās kolchozā „Uzvara”. Taču tā vietā, lai godīgi strādātu un vairotu kolchoza bagātības, minētie pilsoņi sāka izsaimniekot socialistisko īpašumu un no kolchoza tika izslēgti.

Šā gada pirmajā ceturksnī kolchozos pārcēlušās 3 ģimenes. Izskaidrošanas darbs ar iedzīvotājiem par pārcelšanos darbā kolchozos jāvērs plašumā, vispusīgi jārūpējas par pārcēlušos dzīves apstākļu uzlabošanu un prasību apmierināšanu. Šo darbu nedrīkst aizmirst ciemu padomju izpildu komitejas, kolchozu revīzijas komisijas, partijas pirmorganizācijas. Tām pastāvīgi jāraugas, lai jaunuzņemtie kolchoznieki savlaicīgi saņemtu tiem pienākošos atvieglojumus, lai ievērotu viņu tiesības. Tas dos lielu ieguldījumu kolchozu dzīves celtniecībā.

F. Jaunbelzējs, rajona izpildu komitejas sekretars

ciesamību sākt sacelšanos tu-

vākajās dienās. Naktī uz 25. oktobri Vladimirs Iljičs ieradās Smolnījā un sāka tieši vadīt sacelšanos, kas jau bija sākusies. Oktobra triecienuzbrukuma dalībnieki savās atmiņās min daudzus piemērus, kas rāda, cik teicami Vladimirs Iljičs orientējās visās sacelšanās detaļās, cik stingri un uzvaroši viņš vadīja tās gaitu.

Bijušais grenadieru pulka zaldats un Centralās un Pēterburgas komitejas kara organizācijas darbinieks K. Mečonošins atceras, cik rūpīgi Leņins iedziļinājās visās sacelšanās organizēšanas militārajās un tehniskajās detaļās.

Pēc Oktobra uzvaras Leņins kļuva pasaulē pirmās socialistiskās valsts vadītājs. Un šajā augstajā amatā viņš palika tikpat vienkāršs un sirsnīgs, tautai tuvs cilvēks.

Šīs lieliskās Vladimira Iljiča īpašības labi izteiktas B. Korotkova atmiņās, kurš pirmajā gadā pēc Oktobra revolūcijas strādāja Leņina pieņemamajā istabā.

„Leņina pieņemamajā ista-

bā, — stāsta B. Korotkovs, — apmeklētāju vairošanās vienmēr bija strādnieki, zaldāti, matroži. Daudzi nāca noskrandot un kautrējās par savu izskatu vai arī par savu, kā viņiem likās, neprasmī runāt. Bet vajadzēja cilvēkam tikai ieiet kabinetā pie Vladimira Iljiča, un viņš jutās kā paša valsts vadītāja līdztiesīgs sarunu biedrs... Cilvēku uzvarēja Leņina vienkāršība. Tā izpauzās visur: gan labsirdīgajā smaidā, ar kādu Leņins piecēlās un gāja ienākušajam pretī, gan rokas spiedienā, gan laipnībā, ar kādu viņš nosēdināja apmeklētāju sev blakus. Pēc šādas uzņemšanas cilvēks atstāja Leņina kabinetu mozs, stiprs, gatavs veikt visu”.

Tāds bija Leņins. Visur un vienmēr viņš bija tūkstošsai-
tēm saistīts ar masām, ar vienkāršajiem cilvēkiem, vē-
riģi uzklauzīja viņu vajadzības un darīja visu, lai viņu dzīve būtu laimīga un priecīga. Un cik lieliski pateicis Majakovskis: „Leņins arī tagad dzīvāks par visiem dzīvājiem”. Leņina idejas ved mūs uz priekšu, iedvesmo mūs cīņai par komunisma uzvaru.

I. Alekssandrov

BĒRNU MUZIKAS SKOLĀ

Kurš kuldīdznieks gan nepazīst sarkano ģieģeļu māju Pionieru ielā. Gandrīz diendienā tur dzirdamas muzikas skaņas, gan klavieru un čella, gan arī akordeona un vijoles. 53 bērni tur apgūst dažādo instrumentu spēles iemaņas.

Mūzikas skolā uzņemam audzēkņus no 7 gadu vecuma, — stāsta skolas direktors b. Zariņš. — Skolas uzdevums — sniegt bērniem vispārēju muzikālo izglītību, sagatavot muzikas kolektīvu vadītājus, izpildītājus, orķestrantus, bet apdāvinātākos sagatavot izglītības turpināšanai augstākās muzikas skolās. Klavieru, vijoles, čellas un tautas instrumentu klasēs bez speciāliem priekšmetiem audzēkņiem māca arī solfēdžo, elementārteoriju, muzikas literatūru, instrumentālo ansambli.

Nesen beidzās otrais mācību ceturksnis, un audzēkņi saņēma liecības. Tās skaidri raksturoja audzēkņu centību — seši skolēni saņēma liecības tikai ar teicamām atzīmēm, turklāt speciālajos priekšmetos nebija neviena nesekmīgā.

Mācības skolā notiek 2 stundas nedēļā specialpriekšmetos un 1—2 reizes obligatoriskajos priekšmetos. Skolā ir vairāki pasniedzēji, kas strādā individuāli ar katru audzēkni, bet obligatoriskos priekšmetus apgūst grupās. Skolā ir klavieres un citi instrumenti, ar kuriem audzēkņi var vingrināties mūzikā.

Bērnu muzikas skolā kļūvis par tradīciju katrā mācību pusgadā rīkot atklātu audzēkņu vakaru, tur bērni uzstājas ar muzikas priekšnesumiem. Bez tam bērnu muzikas skolas kolektīvos piedalās rīkotajos bērnu rītos, koncertējoši Kultūras namā, Abavas tautas namā, rajona slimnīcā, patērētāju biedrības sarkanajā stūrītī un daudzās citās vietās. Pirmajā mācību pusgadā vien pavisam notikuši 35 šādi koncerti, bet otrajā pusgadā — 32.

Pie muzikas skolas darbojas stīgu orķestris, lai bērni varētu praktizēties kopspēlē.

Tā kā muzikas skolā pavadītais laiks nav veltīts audzēkņu skaits ar katru gadu palielinājas. Piemēram, šajā mācību gadā skolā mācās 10 bērni vairāk nekā pērn. Vesela rinda bērnu ir cīģi mācībās. Rasma Rubule ir apdāvināta vijoles spēlē, ļoti nopietni mācās Valentina Gulbinska, Elza Spruge un Maija Reinholde pazīstamas kā labas akordeonistes. Maigonijs Manuļčevs mācās čello klasē tikai pirmo gadu. Visu laiku viņam nebija pašam sava instrumenta, bet tas viņu netraucēja mācīties; zēns centīgi nāca uz skolu vingrināties.

Grūtāk jau nosaukt klavieru klases labākos, čaklākos audzēkņus.

— Daži spējīgāki, citi atkal centīgāki, — saka skolotāja b. Pelle. — Grūti izšķirties, kuru pieminēt, kurš labāks.

Tiešām, ja minam Ludmīlu Klompusi, Imantu Siliņu, Nadeždu Stepanovu, Ilzi Lusti, nevaram piemirst arī Viņu Žurinu, Māru Lindbergu, Austru Gulinu, Silviņu Dabru un citus. Visi viņi ir čakli, visi cenšas kļūt muziķi. Lūk, pirmajā attēlā no augšas Elza Spruge un Jānis Grabovskis skolas direktora b. Zariņa vadībā vingrinās akordeona un vijoles spēlē. Nākamajā attēlā redzam Kārlī Zaķi un Ingridu Līpu pie klavierēm. Skolotājas b. Pelles apmierinātais skatījums liecina, ka viņi spēlē pareizi. Pēdējā attēlā ne mazāk nopietni „strādā” trio. Viegli pirksti pār klavieru taustīnēm slīd Nijolei Medīnai, bet ne sliktāk instrumenti klausā arī nākamajai vijolniecei Valentīnai Gulbinskai un cellistam Maigonim Manuļčevam.

— Ir jau arī mums savas grūtības, — saka direktors b. Zariņš. — Visiem audzēkņiem mājās nav savu instrumentu, sevišķi klavieru, tāpēc apgrūtināta vingrināšanās. Grūtības rada tas, ka vispārīgajiem priekšmetiem bērni mācās citās skolās. Taču vissliktāk, ja dažs „vijolnieks” sadomā nodarboties ar volejbolu vai basketbolu, un pēc tam pirksti isti vairs neklausā.

R. Lidumnieks

Tiesas chronika

Tautas tiesa ar 8 diennaktīm aresta sodīja 1928. gadā dzimušo Bernātu Rubuli no Leņina ielā № 17. Viņš ieradās darbā Kuldīgā no Leņingradas elektrotelniecības kantora. Būdamis ierēbībs, Rubulis 14. aprīlī uz Stendes šosejas uzsāka kautiņu ar saviem darba biedriem.

Tikpat varonīgi uz kaušanos ir Rubuļa darba biedrs Kārlis Volkovskis, kas dzīvo Robežu ielā № 230. Viņš sarīkoja kautiņu uz Stendes šosejas 13. aprīlī, par koka sodīts ar 8 diennaktīm aresta.

Kārlis Doniņš strādā finieru fabrikā „Vulkans”, dzīvo Sarkanarmijas ielā № 24. Piedzēries viņš 15. aprīlī strādnieku ielā № 12 lamājās necenzētiem vārdiem un dauzīja pie pilsones Murneices dzīvokļa durvīm. Tautas tiesa viņu sodīja ar 10 diennaktīm aresta.

Desmit diennaktis aresta „izpelnījās” arī Turlavas krejotavas vadītājs Jānis Dembovskis. Būdamis ierēbībs, viņš 13. aprīlī izsita Tur-

lavas veikala vadītājas dzīvokli, pļaudzēja viņai un to nolamāja.

Vasīlijam Sjomīnam no Bērzu ielā № 7 nav noteiktas nodarbošanās. 12. aprīlī piedzēries viņš mēģināja ielausties blakus dzīvoklī, lamājoties necenzētiem vārdiem. Par līdzīgu uzvešanos Sjomīns jau nesen vairākas diennaktis pavadīja arestā. Šoreiz tautas tiesa viņam piesprieda 15 diennaktis aresta.

Rajona rūpniecības kombinātā strādā Fricis Dreibners. Ierēbībs viņš 9. aprīlī dzīvokli Leņina ielā № 32 lamājās necenzētiem vārdiem un izdzina no dzīvokļa sievasmāti, draudot tai ar nazi sagrieza drēbes.

Dreibners sodīts ar 15 diennaktīm aresta.

Piedzēries 10. aprīlī savu mātī sasitis bez noteiktas nodarbošanās esošais Arvīds Lapīns no Upes ielā № 3. Viņš sodīts ar 10 diennaktīm aresta.

Vai jūs zināt, ka...

... līdz padomju varas nodibināšanai Latvijas austrumu rajonos — Latgalē bija tikai 6 mazas jaudas traktori un uz katriem 210 hektāriem bija tikai 1 zirgu vilkmes sējmašīna un uz katriem 220 hektāriem — 1 zirgu vilkmes pļaujmašīna. Latgales zemnieku saimniecībās bija apmēram 100 tūkstoš spļarklu un koka ecēšu.

Tagad Latgalē kolchozu tīrums apstrādā vairāk nekā

3.000 spēcīgu traktoru un ražu novāc simtiem labības un linu kombainu.

... 1956. gadā Latvijas elektrostacijas izstrādāja 1065 miljonus kilovatstundu elektroenerģijas — 4 reizes vairāk nekā pirms kara.

... tagad republikā strādā 4080 ārstu, tas ir pāri pārdīvām reizēm vairāk nekā pirms kara.

Šā gada 23. aprīlī plkst. 10 rajona kultūras namā partijas rajona komiteja un rajona izpildkomiteja rīko rajona lopkopju (slaucēju, telkopju, cūkkopju, aitkopju, ganu) sanākumi ar sekojošu dienas kārtību:

1. Pirmā pusgada lopkopības rezultāti un turpmākie uzdevumi tās tālākā attīstībā.
2. Ceļojošo Sarkanā karodziņu un Goda rakstu pasniegšana uzvarētājiem socialistiskajā sacensībā.
3. Mākslinieciskā daļa.

Aizrādījums

Pamatojoties uz Kuldīgas rajona Darbaļaužu deputātu padomes izpildkomitejas 16. aprīļa 1957. gada rīkojumu № 58, Kuldīgas mežsaimniecība paziņo, ka, sākot ar š. g. 25. aprīli, noteikts ugunsbīstamības perioda sākums. Sakarā

ar to aizliegts valsts, kolchozu un vietējās nozīmes mežos kurināt ugunskurus, dedzināt veco zāli, smēķēt un nomet degošus sērķus (izņemot smēķēšanai speciāli ierīkotās vietas).

A. Golubs, A. Paršins

Pa zvēru taku

(5. turpinājums)

— Jā.
— Kādas kleitas jums ir garderobē? Parādīet. Ši te ir jūsu?
— Mana.
— Bet kur tai josta?
Helena izrakņāja visu garderobi.
— Nezinu, kaut kur nozudusi.
— Vai, lūk, šī nav tā?
— O-o, mana. Kur jūs to ņēmt?
Smirnovs neatbildēja. Viņš piegāja pie rakstāmgalda, uz kura atradās vairākas pildspalvas un paņēma vienu no tām, kas bija salikta no sīkām apzeltītām plāksnītēm. Caur valdrojamu stiklu uz pildspalvas skaidri bija saredzama maza ķīlešu zīme.
— Kā ir šī pildspalva? Virā?
— Nē, liekas, Tālvāldis atstāja, dēls.
— Bet kur viņš patlaban? Viņš pie jums dzīvo? Kā viņa uzvārds?
— Nē. Redziet, viņš nav mana vīra miesīgs dēls, un viņu Rīgā

nepieraksta. Un darbu arī viņš šeit nav dabūjis. Tāpēc viņam nācās braukt uz rajonu, kur mēs agrāk dzīvojām. Tur viņu uzņēma Raiņa vārdā nosauktajā kolchozā, lēdva istabu. Bet pie mums viņš tikai paretam atbrauc. Uzvārds — Vausevičs.

Helēnas Jankus dzīvokļa rūpīga kratīšana deva vēl vienu izmeklētājam ļoti svarīgu rezultātu: vannas istabā tika atrastas rūpīgi noslēptas mantas, kas agrāk bija piederējušas Aleksejeval. Kā tās te nokļuva? Dzīvokļa saimniece dīvojās, ka nekad tās agrāk nav redzējusi un, no kurienes tās radušās — nezina. Helēnas vīrs arī tikai noplātēja rokas.

— Man nav ne jausmas, kas tās par mantām.
— Vai jūs nepazīstat Likovu? Vasīliju Likovu?
— Tādu nezina.
— Bet vai bez dēla Jelgavas rajonā jums ir vēl kāds radnieks? — izmeklētājs griezās pie Helēnas.

— Jā, man tur ir mēlta. Viņa ir precējusies ar mežsargu Vaidzīrdi. Viņi dzīvo viensēdā netālu no Vircavas.

Vajadzēja atkal steidzoši braukt uz rajonu, un Smirnovs nekavējās.

Tālvāldis Vausevičs? — pārjautāja kolchoza kantori. — Jā, mēs viņu uzņemām par arteļa biedru, lēdavam dzīvokli. Bet pašā karstākajā pavasara darbu laikā viņš pat pirkstu nepakustināja, un mēs viņu izslēdzām. Dzīvoklī gan vēl pagaidām atstājam viņam. Kur tas ir? Lūk, tur, „Gustu” mājās. Bet viņš jau tikpat kā nerādās te. Liekas, dzīvo pie māsas...

Izkrtāja Vauseviča istabu un paņēma viņa zābakus. No Aleksejevas mantām tomēr neko neatrada, un izmeklētājs ar kriminalpārvaldes darbiniekiem aizsteidzās uz mežsarga Vaidzīrļa viensētu, kas atrodas Jelgavas — Bauskas ceļa malā. Kaktā aiz krāsns, zem grīdas dēja, te tika atrasta „Mauzera”

pistole un sešdesmit trīs patronas. Mežsargs dīvojās, kā saka, krusu mezdams, ka tas nav viņa ierocis. Pistole bija rūpīgi ieeļļota, nesenā šāviena pēdu tajā nevar manīt. Bet tas pagaidām arī nav tik svarīgi — Aleksejeva taču bija nogalināta ar nazi. Svarīgi bija atrast kaut mazāko mantiņu, kas būtu piederējusi nogalinātajai; bet nē, neko tomēr neatrada.

Kur patlaban jūs brālis Tālvāldis Vausevičs? — jautāja izmeklētājs māsas saimniecei.
— Viņš teica, ka ejot uz padomju saimniecību „Avangards”, — atbildēja Stefānija.
Sīki izskatot Vauseviča personīgās mantas, viņa pāpīrus un iztaujājot viņa māsu, izmeklētājs pamazām izdibināja šā cilvēka garīgo seju.

Tālvāldis atgriezās Latvijā pagājušā gada novembrī. Apmeties Rīgā patēva un mātes mājā, viņš nodzīvoja bez darba mēnesi, otru, trešo... Patēvs uzmanīgi lika manīt, ka vajadzētu padomāt arī par darbu. Viņš pat bija ar mieru pieņemt Tālvāldi savā namdarū brigādē, kas strādāja kolchozā „Mārupe”, iemācīt jauneklim amatli. Pieklājības pēc Tālvāldis reizes divas trīs aizgāja uz darbu, bet „brī-

vas” dzīves izlutināts, drīz vien pameta cirvi un ēveli, paziņodams, ka labāk iet pie māsas Jelgavas rajonā un iestāties kolchozā. Tomēr kolchozā „Komunisma ceļš” viņš neiestājās, kaut arī Stefānija, kas pati apkrauta ar rūpēm par ģimeni, bija ar mieru viņu barot un apmazgāt. Pret to neiebilda arī viņas vīrs mežsargs Andrejs Vaidzīrdis. Par nastu viņiem Tālvāldis nebūš, dzīvo viņi pārticīgi, bez tam viņš taču pats arī strādās.

Tāču pagāja dienas, bet puisis ir nedomāja iet uz kolchozu. Saīdza viņš klaiņoja pa mežu vai sēdēja mājās, smēķēja uz papīrīšiem sīviešu figurīnās, nezin kam sacērēja vēstules un fantazēja, kā varētu tikt pie naudas. Agrāk taču viņš to prātā Četras reizes Vausevičs tika savērtēts uz Austrumu un Ziemeļu celtņiem, aizbrauca, bet saņēmis naudu, aizbēga. Četras reizes viņu tiesāja. Jā, Tālvāldis Vauseviča biogrāfijā nekā cēla nebija. Bet kurš gan to zināja? Viņš prata glabāt noslēpumus!

(Turpinājums sekos)

Redaktors A. Blūms